

PEAINSPEKTOR RYANI MÕRVALOOD

L. J. ROSS

PÜHA SAAR

Inglise keelest tõlkinud Marge Paal

Ethanile, alati armastusega

„Siin, nende küngaste vahel sellel maalapil, asub kogu maailm. Kogu viha, edevus, kadedus, iharus ning, jah, kogu halastus, headus ja armsus, mis mahub hinge. Neil väljadel jalutavad nii jumal kui ka kurat.”

Hugo Walpole

PROLOOG

20. detsember

Talv oli Pühal saarel halastamatu aeg. Karmid Põhjamere tuuled lõõtsusid üle munakivitänavate, vihisesid üle madalate kivimajakeste, mis kõssitasid koos, nagu otsiksid sooja. Küla kohal kõrgus klooster, lagunened, aga pärast tuhande aasta möödumist endiselt püsti.

Selle sees lamas lõdisedes Lucy, nahk kõvasti alla nulli langenud õhutemperatuuri käes katmata ja kaitsetu. Aeg-ajalt tõmbles ta keha valukrambis, mis raputas ta saledat kogu, kui tüdruk tähti täis tipitud taeva all lebas.

Talle tundus, et ta silmad on lahti, aga ta polnud päris kindel. Nii pime oli.

Ta püüdis silmi pilgutada tohutu pingutusega, mis ta ära väsis, aga jupphaaval hakkas pilk koonduma. Kloostri tuttavad piirjooned võtsid kuju, selle tornid kõrgusid ta ümber nagu mustad sõrmed tintjalt sinise taeva taustal.

Kivid pakkusid kasinat peavarju ja veel vähem mugavust. Nüüd lõdises ta hirmsasti, keha reageeris šokile ja alajahtumisele.

Miks ta siin on? Tüdruku mõistus üritas valust ja segadusest läbi tungida.

Ühtäkki meenus talle, et ta oli joonud. Ta keelel oli veel tunda punase veini maiku koos millegi metalsemaga. Ta neelatas ja kurgus hakkas otsekohe kõrvetama. Ta ahmis õhku,

suu pärani ja otsiv. Ta üritas käsi tõsta, et kõrvetust leevendada, aga käsivarred olid nii rasked.

Miks ta end liigutada ei suuda? Teda haaras paanika ja sõrmed hakkasid millegi, ükskõik mille järele ringi kobama. Sõrmeotsad riivasid kõva kivi ja ta püüdis selle servani jõuda, aga see väike liigutuski ajas teda iiveldama.

„Appi! Palun aidake mind!” Ta hääli oli vaevu enam kui hingetu kähin. Silmist hakkasid voolama pisarad.

Ta kuulatas hetkeks all vastu kallast laksuvate lainete müha, mis mõjus vaikse õhtu taustal kurdistavalt. Ta kikitaskõrvu, püüdes kuulda muid helisid, lootes ja palvetades, et ta haledale hõikele vastataks.

Imekombel kuuliski ta lähenevate sammude raginat.

„Siia! Ma olen siin! Palun ...” tüdruk hammustas endale nii kõvasti huulde, et verd hakkas jooksma. „Palun!”

Sammud ei kiirenenud ja järgisid oma vältimatut rada.

Tüdruku kohale laskus vari, nagu kottpimeduses nähtamatu. Aga tüdruk kuulis häält.

„Mul on väga kahju, Lucy. Sa pead seda uskuma.”

Hirm ja umbusk naelutasid tüdruku rahutu keha paigale. Ta püüdis hääle poole nihkuda, selle allikat leida, aga raputas meeletult pead.

Kahju?

Ta mõistus nägi vaeva, et nende sõnade tähendust hoomata, oma kõrvu uskuda.

„Sa ... sa ei tohi ...” sosistas ta. Ta püüdis uuesti suud avada, aga rohkem ei tulnud sealt ühtki heli.

Pimeduse kaitsva teki all silmitses mees teda pika viivu, mälestused kahetsusega segi keerlemas. Ta tõstis värisevad käed tüdruku kõrile ja tundis, kuidas pulss seal meeletult tuikab. Mees peatus, mõeldes, kas oli tüdrukut siia tuues vea teinud.

Seekord mitte. Rohkem ta vigu ei tee.

Surm ei tulnud Lucyle kergelt, aga neil viivlevatel hetkedel enne valguse kustumist mõtles ta kodule.

I. PEATÜKK

21. detsember

Mitu tundi hiljem, detsembrikuu varahommikuses lõika-
Lvas tuules kühmus, surus Liz Morgan kannad maasse ja hüüdis oma koera väravast, mis viis varemete juurde. Ta kiirustas, adudes, et peagi hakkab koitma. Ainult pisut hingetuna sõelus ta kivide vahel, tunnetades rahu, mis lasus nende iidsete, vanuigi pisut lössi vajunud ilmega müüride vahel. Täpselt nagu tema isegi, tähendas ta, mõeldes sugugi mitte esimest korda, et hommikused koerajalutamised ei mõju enam neile kilodele, mis näisid end ta puusadel mugavalt sisse seadnud olevat.

Ümber nurga pöörates valmistus ta külma meretuule puhanguks ega pidanud pettuma. Kloostrivaremed selja taga, seisis ja vaatas ta koiduhahetust, mis valgustas Bamburghi kindlust sinetava udulaama taustal. Kindlus kõrgus maismaal, saarest lõuna pool kaljusel mäenukil, ja selle sooja tooniga roostekarva kivid hakkasid varajase hommikukuma värvides lõõmama: sobilik austusavaldus kindlusele, mis oli kunagi koduks olnud Inglismaa ammuununenud kuningatele. Tuul pani Lizi silmad vett jooksma ja naine silus näolt silmile langenud juuksed, mis meelekohtadel halliks tõmbusid. Ta sasis hajameelselt pruuni Labradori retriiveri kasukat ja koer, kellele hommikute see osa tuttav oli, seadis end naise kõrval sisse, kuni see vaikides austust avaldas.

Minutid möödusid õdusalt, enne kui Liz ümber pööras ja ringiga ümber kloostri läks, mõttes ebamäärane kavatsus sammud koju seada, et hommikust süüa ja sooja duši all käia. Müürid näisid sosistavat, kui tuul nende pragudes ulgus, ja tema teekonda vaikselt ootuses jälgivat.

Neil ei tulnud kaua oodata.

Hingeõhk jaheduse käes pilvekesteks koondumas, rühkis Liz ümber neemeserva ja järgnes haukuvale koerale, kes jooksis temast eespool.

Siis tardus ta poolelt sammult seisma ja ta põlved nõtkusid. „Bruno!”

Masinlikult kutsus ta koera tagasi avastusretkelt selle poole, mis ees ootas. Järgmiseks tuli õudus, milles oli tunda hapukat maiku. Kurku kerkinud sapi pärast kõõksudes koperdas Liz tahapoole ja ta keha eitas alateadlikult seda, mida silmad eitada ei saanud. Tal oli raske hingata, esimestest šokilainetest üle saada. Lõpuks sundis ta end uuesti vaatama.

Tüdruk, kes oli kunagi olnud Lucy Mathieson, lamas ihualasti kobakal altari. Murenevad kivimüürid kaitsesid teda kõige hullema tuule ja meremüha eest ning pakkusid teatavat pühalikkust. Tüdruku surnukeha oli hoolikalt paika sätitud, käed-jalad laiali, röövides temalt viimsedki väärikuseriismed – isegi surmas. Ta kõri ja käsivarte elutul nahal õilmitsevad inetud sinikad. Tüdruku pikad tumedad juuksed, mis olid kaunilt ümber ta pea laiali laotatud, olid meelegohalt verrega koos ja öösel sadanud vihmast niisked. Tema silmi, mis olid kunagi olnud elavat rukkilillesinist tooni, kattis nüüd valkjas kiht ja need vahtisid midagi nägemata saabuvale koidule vastu.

* * *

Küla teises servas asuvas majakeses kummutas Ryan kurku esimese tassi kohvi ja nautis mööda keha laiali valguvat kofeiinitulva. Ta oli veetnud veel ühe unetu öö, kuulates, kuidas lained vastu kallast laksuvad, ja soovinud unustada. Ta astus akna juurde, kust avanes vaade teetammile, ja toetas oma pika kogu vastu aknalauda. Tema pilvise taeva värvi silmad vaatasid, kuidas mõõn mere poole taandub, ja ta teadis, et veel umbes tunnike ja siis on teetamm saarelt maismaale avatud. Teisel pool väina vilkusid tuled, pakkudes mõningast lohutust, et ta polegi ainus hingeline, kes sel kellaajal ärkvel on. Veel viis minutit, ütles ta endale, siis läheb ta jooksuringile, mida oli juba nädalaid edasi lükanud.

„Jajah,” pomises ta, vaadates, kuidas paar kahemehe-kaluriipaati tagasi sadama poole suunduvad.

Kui üks tuuletallaja ta akna taga madalal üle kivise ranna liugles, pöördusid mehe mõtted töö juurde.

Sa pole tööl, kostis salalik meeldetuletus, et Northumbria politseijõududes tema teeneid lähiajal ei vajata. Ryani huul kõverduis ja mees vedas käega läbi süsimustade sassis juuste.

„Tõprad,” oli kõik, mis ta kuuldavale tõi, ent ta oli vihane pigem iseenda peale. Jaoskond oli soovitanud tal vähemalt kolmeks kuuks puhkust võtta. Just nagu oleks nemad teadnud, mis talle kõige parem on.

Just nagu oleks nad talle valiku jätnud.

Ta toetas lauba vastu külma aknaklaasi. Töölt eemale jäämine võis olla parim asi, mida ta oli eales teinud. Ainus häda seisnes selles, et nüüd oli tal ülearu palju vaba aega. Vaikusel on komme avada üks mälestuste juurde, mida oleks targem unustada.

Rasked laud vajusid väsinult kinni, aga avanesid terava kolkimise peale hoobilt. Ryanile jäi üürrike hetk aega mõelda, et see võis olla tema peas kolistav jõhker pohmell, aga siis kostis

heli uuesti, sedapuhku tungivamalt. Mees tõukas end aknast eemale, ukse poole.

Kolkimine valjenes.

„Jah, tulen!” Mahe aktsent hajus, kui ta häält tõstis. Jäänuk internaatkoolis kulunud päevadest, mil eeskujulikku kirja-keelt mitte üksnes ei eeldatud, vaid lausa nõuti – koos korraliku riietuse ja viisakate kommetega. Kui ta koridoripeeglist oma peegelpilti silmas, kiskus ta suu muigvele.

Me ei pea vist kooli reeglitest kinni, on nii, Ryan, mõtles ta, täheldades kortsus villast kampsunit, luitunud teksaseid ja habemetüükas lõuga.

Maxwell Charles Finley-Ryan. Ta eelistas lihtsalt Ryanit. Elu on piisavalt keeruline ka siis, kui sellele ei lisata tervet hulka naeruväärseid nimesid.

Ryan sehkendas lukkudega ja lõpuks uks avanes. Ta nägi vaeva, et tunda ära naine, kes värisedes tema ees seisis. Viiekümneendate keskpaigas, vormis, lühikeste tuhklondide juustega, mis olid külgedele silutud, aga praegu tuulest sassis ja niisked. Naise käed pigistasid jopehõlmu ja värisesid pisut. Naise selja taga niutsus tumepruun labrador.

Dawn? Jeanette? Mäletamist mööda oli Ryan näinud seda naist töötamas ühes küla käsitööpoodidest.

„Ee ...” Ta püüdis meenutada kõige tavalisemaid viisakusväljendeid, aga naine katkestas teda, sõnad üle tuimade huulte pudenemas.

„Ma leidsin ta kloostrivaremete juurest. Te peate minuga kaasa tulema.”

Ryan kergitas kulmu, aga vaist hakkas juba tööle. Naise pupillid olid pisitillukesed. Ta käed värisesid ja ta hingas ebahütlaselt.

„Olgu, teate ... Liz,” meenus nimi Ryanile koos mälestussähvatusena, et naine oli müünud talle lillelõhnalise küünla,

mille Ryan oli oma emale saatnud. „Tulge sisse, külma käest ära.”

„Ei-ei, te peate *kobe* tulema.” Naine vabises üle keha, kui mees püüdis tal õrnalt käsivartest kinni võtta.

„Ma aitan teid, aga kõigepealt peate sisse tulema ja istet võtma.”

Ta juhatas naise mööda väikest koridori õdusa kamina ja kulunud nahkdiivaniga elutuppa. Ta soovis, et oleks kaminas tule süüdanud. Hetkeks kahetses ta ka, et polnud ära koristanud möödunud õhtust jäänud pooleteise pudeli punase veini jäänuseid, aga näoilme põhjal oletades ei adunud naine ümburst sugugi. Koer silkas neile järele, soovimata perenaisest lahkuda.

„Niisiis,” aitas Ryan naise diivanile istuma. „Mis juhtus? Kas te saite viga?”

„Ei, mitte mina!” Naise ilmes peegeldus äng. „Hoopis Lucy – ta lamab seal kloostrivaremetes.”

Ryan vaatas, kuidas mööda naise põski hakkavad suured pisarad voolama, ja tema sisemuses võttis maad iiveldus.

„Mis Lucyga juhtus?” Tema hääl oli kõlatu.

„Ma ei tea, aga ta on surnud.” Naise hääl oli õõnes ja juttu katkestasid sügavad kähedad hingetõmbed. „Käisin teda hoidmas, kui ta veel väike oli. Tema ema ... oh jumal, Helen, mis-moodi ma talle räägin?” Naise silmad sulgusid ja olid uuesti avanedes leinast tumedad. „Ta oli alles laps. Ta oli alles laps.” Ta puhkes nutma ja sügavad südantlõhestavad nuuksatused raputasid ta habrast kogu.

Ryanil hakkas rinnus pitsitama. Tundus, nagu järgneuks surm talle kõikjale, ükskõik millise korralduse jaoks talle ka andis.

„Olete kindel?”

Lizil õnnestus napilt noogutada. „Ta oli läinud.”

Ryan uskus teda.

„Oodake siin,” pomises ta, läks kiiresti esikusse telefoni juurde, otsis välja kohaliku rannavalve telefoninumbri ja helistas. Saarel polnud alalisi politseijõude.

„Alex?” Telefonile vastati mõne helina järel ja Ryan teadis, et praeguse vahetuse rannavalve on juba tund aega ametipostil olnud.

„Jah?” Põhja-Inglismaale omase meloodilise tooniga hääl kõlas sõbralikult. „Mingi hädajuhtum?”

„Mul on vaja, et te kloostrivaremete juures oleva maa-ala tõkestaksite. Ei mingit ligipääsu avalikkusele, praeguseks mitte kellelegi peale minu.”

„Mida? Kuule, sa ei saa ...”

„Seal lamab üks surnud tüdruk.”

Teisest otsast kostis kumisevat vaikust, enne kui kuuldus jälle Alexi häält, nüüd vaiksemal toonil.

„Oled kindel?”

Ryan mõtles eemal toas istuvale naisele. Alati võis loota, et Liz eksib.

„Võta ühendust kohaliku arstiga ja ütle, et ta saaks meiega kloostris sissepääsu juures kokku. Siis teeme ise kindlaks.” Ryan ei saanud lubada, et kogu ümbruskonna rahvas tuleb kuriteopaika oma silmaga kaema. „Ilma minu teadmata ei lähe keegi sissepääsust edasi, ei sisse ega välja. Võta kaasa lint, et ala sisse piirata, ja midagi, mis jalgadele ja riietepeale tõmmata – kaitseülirikond, kui sul see on.”

Ryan seisatas, et uks avada, ja nuhutas õhku. „Too presenti või kilet ka, paistab, et hakkab sadama. Saan sinuga seal kokku nii ruttu kui võimalik. Võta ühendust maismaapolitseiga. Palu kontrollkeskusel kõne Gregsonile suunata ja ütle neile, et nad meeskonna siia saadaksid.”

Alex hingas pikalt välja, enne kui vastas. „Minu isa on saare arst, nii et võtan temaga kohe ühendust. Aga kulub veel

tund, enne kui tee politsei jaoks läbitav on. Ah, Ryan, kas sa kavatsed ...” Noormees kõhatas kohmetult. „Tead, ma pole kunagi varem midagi sellist teinud.”

Lindisfarne'i rannavalvel oli hädajuhtumite korral erikohustus tegutseda esmase reageerimisrühmana, aga seni maani oli see kujutanud endast paari loiu kõrtsitüli ja nägeluse lahutamist kahe turisti vahel, kellest üks oli teise linnamaasturile otsa tagurdanud. Mõrv oli kahtlemata midagi uut.

„Ma juhendan sind. Viis minutit, Alex, kõige rohkem kümme.”

Ryan lõpetas kõne ja läks tagasi elutuppa, seisatades hetkeks lävel. Liz istus kühmus seljaga, näis vanem ja hapram kui ennist. Tema nägu oli kahvatu, silmad liiga tumedad ja käed värisesid ikka veel.

„Liz,” alustas Ryan vaikselt ja vaatas, kuidas naine seepeale võpatab. „Kas ma saan kellelegi helistada? Kas ma saan teile midagi tuua, võib-olla klaasi vett?”

„Mul on Seani vaja.” Naine luges numbri ette.

Ryan helistas tema abikaasale ja selgitas olukorda. Kohene murelikkus teise mehe hääles andis talle teada, et ei tule kaua oodata, enne kui uksele jälle koputatakse. Hea, et Lizil keegi toeks on.

Ryanil kulus mõni minut, et võtta Lizilt lühike ütlus, paar infokildu, enne kui naine täiesti koost variseb. Peagi pärast seda saabus Lizi abikaasa ja neid lahkumas vaadates mõtles ta sellest, et Lizi esmane instinkt oli olnud joosta tema juurde, mitte aga abikaasa juurde, kes teda armastab. Suu süngelt kokku surutud, haaras ta telefoni ja tarvikutekoti, mida koridorikapis hoidis.

Paistis, et tema kolmekuuline puhkus on lõppenud.

* * *

Ryan ronis kloostri sissepääsu juures üle külastajate värava ja ta pikad jalad mõõtsid maad, jalanõud kilega kaetud. Ta pani tähele avalikkusele mõeldud tõkendite puudumist, asjaolu, mis tuli otsekohe korda ajada. Ilmselgelt oli rannavalvel siiajõudmisega aega läinud. Ryan otsis välja rulli politseilinti, mõtlemata pikemalt küünilisusele, mis oli sundinud seda kaasa pakkima, kui ta Lindisfarne'i saarele kolis. Ta vedas lindi üle sissepääsu ja piki tara.

„Praeguseks käib küll,” porises ta.

Ta laskis pilgul üle ümbruskonna käia. Koht oli eraldatud, küla võttis enda alla üheksakümmend protsenti saare ehitistest, lisaks mõni üksik puhkemajake rannas või külast eemal. Ringi pöörates nägi ta vasakut kätt külaserva ja paremat kätt sadamat, mis sirutus kindluse suunas, rannavalvemajake selle alguses. Lähikonda polnud pargitud ühtki autot, polnud kedagi peale tüdruku, kes teda ootas.

Ryan jälgis teed, kui kõndis ettevaatlikult üle müüride vahel kasvava samblase rohu. Ta tegi liikudes pilte – kriminalistid teevad kõike ka ise, aga iial ei või teada, mis neil kahe silma vahele jääb. Polnud ühtki ilmset rada ega jalajälgi peale sissetallatud teeraja, mis kulges ümber selle paiga, aga igaks juhuks hoidis Ryan siiski maa-ala servale. Silmanähtavate suunisteta, kust surnukeha leida, järgis Ryan Lizi kirjeldust ja seadis end valmis, aimates, et on lähedal, kui astus kõrgete võlvmüüride alt läbi ja tundis ilmeksimatult magusat lehka.

See polnud tal esimene kord surma näha. Ta võpatas, kuid ta sisikond ei hakanud mässama, nagu oleks tahtnud. Laiale kiviplaadile oli seatud tüdruk, kes oli kunagi kena välja näinud. Tüdruku jalad olid laiali ja ainult pikaäegne kogemus võimaldas Ryanil vaatepilti silmitseda, ilma et ta oleks end seejuures ilge piilujana tundnud. Loomad on juba oma toimetustega algust teinud, täheldas ta tuimalt, ent jõudis tänu

sellele ka hinnanguni, et tüdruk oli surnud ainult mõni tund tagasi. Tema keha näis kange, aga mitte nii jäik, nagu mõni, mida Ryan oli näinud. Koolnukangestus võis juba tekkinud olla, aga niipalju kui tema hinnata oskas, siis üpris hiljuti. Ta klõpsis pilte iga nurga alt ja eemaldus siis, et teha ülesvõte kogu ümbrusest.

Ryan langetas kaamera ja kortsutas kulmu. Jäi mulje, nagu oleks tüdruk paika *sätitud*. Ta lamas ihualasti, mõlemad peopesad ülespidi, käed välja sirutatud. Oimuhaavast voolanud ja tüdruku juuksed kokku kleepinud verd oli kasutatud selleks, et teha märgid tüdruku laubale ja peopesadele, vedada jutid ta kehal rinnalt nabani. Tüdruku juuksed näisid olevat laiali kammitud, nii et need raamiksid ta nägu. Ryan nuhtas ninaga. Lagunemise algust tähistava imala leha taustal oli kahtlemata veel midagi. Mingit ürdilõhna, mis viis Ryani mõtted ebasobivalt karrile. Ta tõrjus selle mõtte eemale ja vaatas uuesti. Tema arvates polnud tüdruk surnud vastu pead saadud obadusest. Ettevaatlikult astudes ja laibast eemale hoides nägi ta tüdruku peenikesel kaelal sinetavaid laike ja näonaha all märke lõhkenud veresoontest. Keegi suurte kämmaldega tegelane oli ta surnuks kägistanud.

Tüdruku riideid polnud kuskil.

„Ettevaatlik, mis?“ pomises Ryan.

Silmad kõike jälgimas, alati jälgimas, läks ta tagasi sissepääsu juurde, et sündmuskohta kuni rannavalve saabumiseni valvata.

„Küll ikka venitavad,“ nentis ta kella vaadates. *Peaaegu veerand seitse.*

Kulub veel nelikümmend minutit, enne kui politsei saarele pääseb – helikopteri tellimine sisemaa õhujõudude baasist nõuaks sama palju aega, täpselt nagu ka paadiga ületuleku üritamine.

Ryanil oli vaja teha üks telefonikõne ja ta ei saanud seda kauem edasi lükata.

Ta võttis telefoni välja, toksis numbri sisse ja ajas selja alateadlikult sirgu.

„Gregson.” Telefonist kostis ülemkomissari, Northumberlandi jaoskonna kriminaaluurimisosakonna juhi tuttav haugatus.

„Ryan siin, ülem.”

Üürikeseks hetkeks valitses vaikus.

„Tore su häält kuulda. Kas sa helistad lihtsalt selleks, et juttu ajada? Kui jah, siis lobisemiseks on aeg liiga varajane.”

Ryan ei teinud küsimusest välja, sest teadis juhtumisi, et olgu mis on, Arthur Gregson saabub igal hommikul töölaua taha täpselt kell kuus. Auastmest hoolimata on Gregson alati esimesena kohal ja viimane lahkuja. Viimastest uudistest ei paistnud tal aimu olevat ja nii asus Ryan kohe asja juurde.

„Ülem, te kindlasti teate, et olen mõnda aega Lindisfarne'i saarel viibinud. Umbes veerand tunni eest sain ma teate aset leidnud intsidendist, teatajaks üks saare elanikest, kohalik naine, kes juhtus esimesena sündmuspaigale. Kohaliku politseiniku puudumisel võtsin ma tunnistajalt esmase ütluse ja, kuna saarel pole alalisi politseijõude, võtsin korrakohaselt ühendust rannavalvega. Soovitasin neil kohalike võimudega ühendust võtta ja teatada juhtunust teie jaoskonda.”

„Intsidendist?” Gregson polnud mees, kel olnuks kombeks liigseid sõnu teha.

„Just nii, ülem. Pidasin mõistlikuks kloostrivaremetes asuvale sündmuspaigale kohale tulla ja teen rannavalvele ülesandeks kõik muud ligipääsud esimesel võimalusel sulgeda. Esmane vaatlus viitab kohaliku, umbes kahekümneaastase neiu kahtlasele surmale.” Ryan mõtles endast mõni samm

tagapool lamavale laibale ja rääkis kindlamal toonil. „Juhtunu näeb välja nagu rituaalse alatooniga mõrv.”

Teisest otsast kostis vaevukuuldav ohe. „Tundub, et oled oma kohuse täitnud, Ryan. Ma saadan kohale Phillipsi või MacKenzie.”

„Ülem, ma palun luba naasta töökohustuste täitmisele ja asuda seda uurimist juhtima.”

„Mitte mingil juhul.”

Ryan kiristas hambaid. Eks seda võis ka oodata.

„Ma tunnen, et taastumisperiood on pärast viimaseid töökohustuste täitmisi piisav olnud.” Ta ei suutnud sundida end sellest rääkima. Jätkates veendus ta, et hääl kõlaks tasakaalukalt.

„Täie austuse juures tahaksin teile meelde tuletada, et olen olnud kohaliku kogukonna aktiivne liige.” Ta silmgi ei pilkunud valetades, aga ta mõtles kõigile neile tundidele, mis olid kulunud voodis lamamisele ja aknast välja vahtimisele. „Ma olen tuttav saare ja siinsete elanikega. Olen täpselt sobiv isik inimestega vestlema ja juhtumit uurima.”

Arthur Gregson istus politsei peakorteris oma laua taga laial nahast kontoritoolil – kingitus abikaasalt, et tõrjuda pidevaid seljavalusid – ja kopsis jämedate töömehesõrmedega vastu täiesti tavalist pöögipuust lauaplaati, mille alati laitmatult korras hoidis. Ryan oli üks ta parimaid mehi. Kuni viimase ajani oli mees olnud energiline ja hoolikas ning Gregson teadis, et kenakese pealispinna all, mis tüdrukutele nii väga meeldib, on nugaterav mõistus. Ryan oli ametiredelil kiiresti üles roninud. Peen haridus oli aidanud jala ukse vahele saada, aga kogemust see siiski ei asendanud ning ülem pidi tunnistama, et Ryan oli asja tõsiselt ette võtnud ja ülejäänu nimel kõvasti pingutanud. Kaks aastat tagasi oli Gregson isiklikult Ryani peainspektoriks ülendanud.

Kuu kuu eest oli Ryan raskesse seisus sattunud ja see oli temalt ränka hinda nõudnud. Küsimus seisnes selles, kas ta on valmis jälle sadulasse istuma. Gregson kaalus kiiresti osakonna psühholoogilist aruannet, protokollid ja paberimajandust.

„Kas sa oled käinud selle nõustaja juures, keda osakond soovitas? Lähiajal arstlikus kontrollis käinud?”

Vaikushetk oli parasjagu nii pikk, et Gregson sai oma vastuse.

„Ma ...”

„Jessas, Ryan.”

Ryan püüdis kõigest väest uhkust alla neelata, mõeldes taas tüdrukule, kes ta selja taga surnuna lebab. „Ma võin mõlemad asjad korda ajada.”

Vormiriietega sama värvi rätsepaülikonnas ja terashalli juuksepehmakaga Gregson oli aukartust äratav mees, kes oskas poliitikas kaasa mängida ja parimatega võrdväärselt kõnet pidada. Sellegipoolest ei olnud ta kirjutuslaua taga istumisest nii mugavaks muutunud, et oleks unustanud patrullkäikude aja või aastad, mis ta oli töötanud peainspektorina, enne kui jaoskonda juhtima asus. Ta oli hoolikas ja põhjalik mees, ent ei kartnud ka sisetunnet usaldada.

„Vaata, et sa siis seda teed.” Veel hetk vaikust. „Ma kinnitan su puhkuse lõppenuks, annan sulle korralduse võtta ühendust oma arstiga, kes kinnitab kirjalikult, et oled füüsiliselt terve. Oleksin palju rahulikum, kui sa endale nõustaja otsiksid.”

„Ettekandes oli see kirjas pigem soovitus kui nõudena, ülem.”

Gregson möönis, et see vastab tõe, ja püüdis selle pärast mitte muretseda.

„Naased töökohustuste täitmisele praegusest hetkest alates.” Gregson kõhkles, aga riskis sellegipoolest. Sinust saab selle juhtumi vanemuurija. Paned oma meeskonna ise kokku.”

Kergendustunne oli käegakatsutav, aga Ryani hääli jäi rahulikuks. „Täna. Võtan alustuseks Phillipsi. Mul on vaja kriminalistide meeskonda, paari politseinikku valvet pidama ja vestlusi läbi viima.” Ryan kiikas enda ümber ringi vaadata, mõtles maa-ala suurusele, üksikasjadele, millega tuli arvestada. „Kriminalistide suhtes mul eelistusi pole, aga Faulkner on asjalik.”

„Ma räägin Phillipsiga ise ja ütlen talle, et ta kriminalistid kokku otsiks.”

„Oleksin tänulik, kui saaksime ajakirjandust nii kaua eemal hoida kui võimalik. Ma pole veel jõudnud lähedastele teatada.”

„Esialgne aruanne olgu täna pärastlõunaks valmis, vastasel juhul on seesugustel asjadel komme ise välja lekkida. Ma tahan pidevaid aruandeid. Vaata, et sa mulle pettumust ei valmista.”

„Selge.”

„Ah jaa, Ryan, tere tulemast tagasi.”

Ryan libistas telefoni uuesti taskusse ning kuulis lähenevaid samme ja tasandatud hääli. Osa temast seadis end valmis ja teda läbis adrenaliinisööst, enne kui ta taas rahunes. Ümber nurga pöörasid rannavalve ülema ja tema abilise tavapärased punased joped. Ryan noogutas hindavalt mõlemale mehele. Ta tundis ära neist vanema, Alexi, keda võis külas sageli näha. Mees oli veidi üle meeter kaheksakümne pikk, umbes kolmekümnene, heledapäine, sportliku kehaehituse ja sõbraliku näoga, mis tegi ta naiste hulgas populaarseks. Alex meenutas pigem surfarit kui rannavalvetöötajat – Ryan oli näinud teda õhtuhakkudel oma majast mööda sörkimas ning oli peaaegu leidnud endas motivatsiooni välja minna ja Alexiga liituda.

Tema abi Pete nägi välja noor. Tõtt-öelda nägi ta välja nii, nagu oleks tal üsna hiljuti häälemurre olnud, aga et tähele-

panu sellelt asjaolult kõrvale juhtida, oli ta kasvatanud endale väikese kitsehabeme. Ta oli umbes sama pikk kui tema ülemus, aga kõhnem, pikemate käte-jalgadega. Tema sasised helepruunid juuksed olid rangelt piiratud habemega vastuolus ja sellest sai Ryan aru, et mees oli ennast alles äsja voodist välja vedanud.

Mõlemad mehed näisid ärevil olevat.

„Pagan küll, mis teil nii kaua aega võttis?”

„Ryan,” noogutas Alex talle, võttis tumedad päikeseprillid eest ja tõstis lopsakatele heledatele juustele, kui käe sirutas. „Vabandust viivituse pärast. Nii varajasel kellaajal tekkis meil kile leidmisega väheke raskusi.”

Ryan võttis pakutud käe hetkeks vastu, jättis sarkasmi tähele panemata ja noogutas vaikivale Pete'ile.

Ryan astus sammu tahapoole, seiras mõlemat ja soovis asjatundlikku krimirühma, ehkki teadis, et peab läbi ajama sellega, mida saada on.

„Kõigepealt tuleb teil jalanõud ja kingad kinni katta. Kas teil on kaitseülikonnad kaasas?”

„Ah ...”

Ryan vandus endamisi ja sobras oma seljakotis. „Võtke,” haugatas ta, ulatades neile paar prügikotti, oodates, kuni mehed oma saapad ja teksaste sääreotsad kilesse mähivad. „Ajage praegu sellega läbi. Ma lasen teil kilekatted üles panna, et sündmuskohta kaitsta. Paistab, et hakkab sadama.”

Alex tõstis kahtleva pilgu taeva poole, mis oli siresinine ja heleda päikesevalgusega üle kallatud, kuid ei lausunud sõnagi.

„Tulge.”

Nad astusid mööda külastajatele mõeldud rada, kile tuules kummumas. Kui nad kloostrivaremete vahele pöörasid, jälgis Ryan meeste reaktsioone. Pete oli esimene, kellel halb hakkas.

Käsi kõhule surutud, pööras ta selja ja oksendas hommikusöögi ilma igasuguse sissejuhatuseta välja.

Ryan ei pannud seda talle pahaks. Esimesed paar korda mõjub selline asi ikka nii.

Alex patsutas Pete'i mehelikult seljale, aga tema nahk oli alalise päevituse varjus roheka varjundiga ja näis, et ta hoiab end vaevu vaos.

„Jeesus ...” pühkis Pete käeseljaga üle suu. „Jeesus!”

„Jeesusel pole sellega mingit pistmist,” pomises Ryan teist meest jälgides. Alexi näol oli selline ilme, mida Ryan oli sadu kordi varemgi näinud, ta tundis selles ära omamoodi õudusest rabatud lummuse. Silmad nagu tõllarattad, vahtis mees nüüd laipa, kõri kinni nõõritud. Ryan astus tema ette, tõkestas vaate ja nägi, kuidas Alexi pilk jälle koondub.

„Ma tahan, et surnukeha ümber telk üles pandaks,” alustas ta, oodates, kuni teine teda täie tähelepanuga kuulab. Ryan heitis pilgu taevasse, mis hakkas ilmutama pilvisuse märke.

„Tema nimi oli Lucy,” katkestas teine teda, hääl kare.

Ryan peatus, üle ta näo libises segadus, enne kui ta noogutas. „Sul on õigus. Ma tahan, et *Lucy*t ümbritsev ala oleks kaitstud. Varsti hakkab sadama.”

Koos seadsid nad kile vaiade abil üles, jättes Lucy surnukeha ümber rohkesti ruumi, ja kinnitasid kõige kohale hädapärase katuse. Ryan pani tähele, et lõpuks hingasid mõlemad mehed raskelt, ja ta oli tänulik, et nad pidasid vastu ega saastanud sündmuspaika. Kui neil ongi vaja oksendada, siis tehku seda mujal. Mõlemad mehed hoidsid pilgu tööle ega lausunud sõnagi, kuni Pete'i värisev hääl vaikuse katkestas.

„Kas te ei võiks teda kinni katta? Tähendab, miks te lasete tal seal alasti lamada?” Ryan pööras pead ja silmitses meest, kes oli vaevu poisieast väljas, ning nägi ta silmis kurbust. Ta käskis endal kindlaks jääda.

„See siin on kuriteopaik, Pete. Sul on ju esmaste meetmete väljaõpe läbi tehtud?”

„Jah, aga ...”

„Siis peaksid sa teadma, et kuriteopaika ei tohi enne kriminaalsete saabumist mitte mingil moel muuta.”

„Lihtsalt ...” Pete’i silmad olid vesised. „Ei midagi. Pole tähtis.”

Töö lõpetatud, sammus Pete telgist välja, kiriku kaugema otsa suunas.

„See mõjub talle rängalt,” alustas Alex, vaadates, kuidas tema abiline näeb vaeva, et enesevalitsust säilitada. „Ta käis Lucyga koos koolis. Me kõik tundsimme Lucyt, aga nemad kasvasid koos üles.”

„Mhmmh,” oli kõik, mida Ryan ütles, kui selle info hilisemaks meelde jättis. Praegu oli pakilisemaidki asju, millega tegeleda.

„Ma tahan, et te valvaksite külastajate sissepääsu. Kas siin on veel muid ligipääse?”

Alex raputas pead. „See on ainus neemele viiv tee. Mungad ehitasid selle kaitse mõttes nii.” Ta osutas müüriavade paistva mere poole: „Teine viis siia üles saada oleks mööda neid kaljusid ronida.”

Ryan pööras pea Alexi näidatud suunda ja nägi järsku langetust alla rannale, kaljuserva ees kaitseks maa-ala ümbritsev puittara. Ta noogutas, jäädes praeguseks rahule.

„Saada Pete väravat valvama, tal on vaja pea klaariks saada. Ma tahan kõigi tulijate ja minejate nimesid koos kellaaegadega. Näe,” tõmbas Ryan väikesest kaasa võetud seljakotist pudeli vett välja, „anna see talle.”

Alex noogutas mõtlikult ja hindas meest, keda oli esialgu eemalehoidvaks pidanud, nüüd hoopis teisiti. Ta pöördus Pete’i emale saatma. Ryan vaatas, kuidas noorem mees